

מישיב נפש

מעייני חיזוק ואמונה מאוצרו של מרן הגה"צ רבי יעקב מאיר שכטער שליט"א

לשמו יתני נפלא
קול "אודיע אמונתך"
בארה"ק - 08-30-20-666
בארה"ב - 605-477-7011
בלאנדאן 44-3003730634

קרבנה
אל נפשי
פנימיות הפרשה
במשנת מו"ר שליט"א

נפשי
בשאלתי
שאלות המוגשות
לפני מו"ר שליט"א

ההספד האישי שלך

גיהנום, דומה שהוא בוכה על שאין לו מספיק גיהנום...
רחמנא ליצלן. האחר בעל רע עין בוכה על טובת והצלת
חבירו (ער פארגינט אים גישט), ועל זה הוא מבלה את כל
שנותיו; הוא מודד עצמו תמיד כנגד חבירו, הוא מתאונן
תמיד שלחבירו יש כבוד יותר, ממון יותר וכד'... געוואלד,
על זה אתה נותן את מוחך הקדוש, על זה אתה נותן את
קודש הקדשים כדי לחשוב מחשבות זדון כאלו, מידה רעה
זו או אחרת.

"לעומת זה יש אשר בוכה ומתאנח מן הקצה אל הקצה;
געוואלד, אני נמצא בעולם הזה, כמה זמן עוד אסתובב כאן,
היתכן כזאת שאעבור את כל החיים ולא
אקבל בקיאות בכל התורה חלילה, שיהיה
קטע בגמרא ורש"י שלא אדע עליו פשוט!
מדוע יהיה כן, אני רוצה לדעת ולהיות בקי
בכל התורה הק', או שהוא בוכה שרוצה
כפיית היצר; אני רוצה למרוד במלכות
שמים; אני רוצה לצער את הקב"ה. האחר
מתאנח, מתי אוכה לגעשמאק' בתורה
הקדושה ובתפילה; שהתפילה תהיה אצלי
בבחי' "כמו חלב ודשן תשבע נפשי ושפתי
רננות יחלל פי" (תהלים סו, ג) הרי לזה
יירדתי לעולם; מה אעשה בגן עדן?... הרי

צריך לחיות לעולמי עד ולנצח נצחים...

"הגמרא (כתובות סז) מספרת על האמורא מר עוקבא
שהתאנח ואמר: 'וודאי קלילא ואורחא רחיקא' [צידה
מועטת הכינות לדרך הרחוקה שהיא עוה"ב], מי יוכל
להשיג גדלות האמוראים הקדושים, אעפ"כ התאנח ואמר
שצריך לילך לדרך רחוקה כל כך, וכל כך מעט הכינות
לדרך רחוקה זו... ומי בכה על זה - אחד שמילא את כל
ימיו ושנותיו באופן שאין לשער, אלא היא גופא, בגלל שזו
היתה בכייתו וזה היה הספדו התמידי - לכן מילא את כל
חיי בטוב, ועי"ז הגיע למה שהגיע." (אריא אמונה ותפילה, ה)

עכשיו הבנת נכון; מכל הכינות עליך לבדוק, איזה
מהם טובע בתוך תוכך, איזה מהם מפריע לך ביום
ומה מדיר את שנתך בלילה, זה מה שאתה!

וכל זמן שהנך דולק, אפשר לתקן!

אחרי כל כך הרבה כינויים שדבקו בי אינני יודע
מי אני בכלל, יש המכנים אותי סוחר, יש הטוענים
דוקא שאני צייר, כאלו הטוענים שאני סופר מומחה,
תלמיד חכם... מאחורי גבי יש גם כאלו המכנים אותי
גאוותן, כעסן, ועוד כהנה, ובעוד שאצל אבי אני
מכונה הבן יקר הרי שישנם תינוקות המכנים אותי
סב בו בזמן שאביהם מכנה אותי אב... כך שאני כבר
מבולבל לגמרי, אינני יודע לשית עצות בנפשי, מי
אני באמת?

אמנם גם אני חשבתי כמון, שזו חקירה פילוסופית
מיותרת, שהרי כל השינויים הללו
נובעים מפעולות שאני עושה, כשאני
סוחר מכנים אותי סוחר וכשאני מצייר
מכנים אותי צייר וכו' וכו', אלא שאני
התבלבלתי עוד יותר, לפתע גיליתי
שכשלעצמי אני יצור בלתי מזוהה; מי
אני כשאני לא צייר ולא סוחר ולא
אב ולא סב וכו', כשאני לעצמי - מה
אני?

אלא שאני
התבלבלתי עוד
יותר, לפתע
גיליתי שלא
נשאר לי כלום,
אני יצור בלתי
מזוהה

"ישנה אימרה נפלאה ונוראה, על דברי
חז"ל 'מהספדו של אדם ניכר אם בן עולם
הבא הוא' (שבת קנג), הפשט הפשוט הוא,
שכאשר האדם נסתלק אומרים למעלה מה הבריות אומרות
עליו (יומא פו), אם היו לו מידות טובות ומעשים טובים, כי
עם ישראל מרגישים אם הוא בן עוה"ב, וזה ניכר בהספדו.

"אולם שמעתי פעם אימרה; 'מהספדו של אדם' - בתוך
תוכו של אדם יש הספד ואנחה תמידית, יש אשר הוא מבטא
בדיבור את ההספד ויש אשר שומרו אצלו בפנימיותו, נהי
ובכי ואבל טמון בתוכו. וכאן כל ההבדל, על מה בוכה האדם
תמיד, יש אשר בוכה ומתייסר על כי אין לו כבוד מספיק...
הבריות אין מכבדים אותי כפי שמגיע לי... געוואלד, הרי
אתה ילוד אשה עפר ואפר, עפר אתה ואל העפר תשוב...
אי אי הוא מתאונן: אין לי כבוד!... תמיד הוא מעורר רעש
ומהפכות על שמקפחים אותו בשעת חלוקת כבוד... ועל זה
הוא בוכה ומספיד את כל ימיו... רחמנא ליצלן.

"יש אשר הוא בוכה במסתרים, ולבו מר עליו על שאין לו
תאווה מסוימת החפץ בה, רחמנא ליצלן, נראה שחסר לו

• שאלה • הקב"ה שלח לי עושר
רב, וזה גורם לי להכניס כל הוויית
בהבלי העולם, אני הולך ומתגשם,
בבחי' 'והיית משוער וכו', מה עלי
לעשות כדי למנוע זאת?

תשובה: להרבות בצדקה, 'שטייען
אידן און ווארטן אויף א שטיקל ברויט
[עומדים יהודים ומצפים לחתיכת לחם],
מובא להדיא שאם הקב"ה נותן לאחד
יותר מכדי חייו, סימן הוא שמוטל עליו
לתת למי שזקוק לכך, כי אין הממון הזה
מיועד עבורו, אלא הוא נעשה כפקיד
שהקב"ה שולח באמצעותו לפרנס את
הזקוקים לכך.

יש יצר הרע חזק שלא לתת צדקה,
והקמצנות היא הסיבה להתגשם, ואם
יתן צדקה כפי ערך ממונו לא יתגשם.
ידעתי מגביר אחד שהיה כל כך קשור
לממונו, שרצה שיקברו את ממונו עמו
בחלקו...

• שאלה • נולד לי בן שאינו בריא,
וברצוני לדעת על מה עשה ה' ככה?

תשובה: לא צריכים לדעת ואי אפשר
לדעת! צריכים לעשות מה שהקב"ה
רוצה, 'אויב מען וויל וויסן בלייבט מען א
נאר' [אם רוצים לדעת נשארים טיפשו],
"תמים תהיה עם ה' אלקיך!"

• שאלה • אב שאינו מרוצה
מהמלמד של בנו, כי לדעתו אינו
מלמד את בנו כדבעי, ונפשו
בשאלתו כדת מה לעשות?

תשובה: על האב להשלים בעצמו מה
שסובר שהמלמד מחסיר, 'אבער זיכער
נישט זאגן פארן קינד וועגן דעם' [ובודאי
שלא לומר לבנו שיש חסרון במלמד].

זהו תיקון גדול למעלה

מתוך שיחה בעת סיום הספה"ק 'אוצרות חיים' וספר הזוהר הקדוש. שע"י אברכי כולל חצות שע"י "ש"ס יידן" ירושת"ו

בארץ ישראל ובחוץ לארץ. זהו תיקון גדול למעלה, תיקון גדול למעלה 'בזוהר' דא יפקון מגלותא, הן כל אחד יוצא מהגלות הפרטי שלו, והן מהגלות הכללית, מכ"ש כשלומדים עץ חיים כסדר, בוודאי יפקון מגלותא.

כל אחד כמה שהוא יכול ישתדל להכניס בכלל ישראל, בתלמידים ובחברים, את הלימוד הקדוש הזה, שהוא קודש קדשים. ועי"ז נזכה לגאולה ברחמים.

זקני רבי אשר זעליג מרגליות, היה יודע קבלה?

בוודאי. ראשית כל הוא היה בקי בזוהר הקדוש. וכשהיה לומד זוהר, עדיין לא היה יודע מאוצרות חיים, הוא נודע מאוצרות חיים אח"כ.

חתנו רבי פישל אייזנבאך היה תלמיד חכם גדול בנגלה, וכן בקבלה היה יודע היטב, ממש ידע טוב מאד. אשרי לו ואשרי חלקו.

מה היה המהלך שלו בלימוד הזוהר?

הוא היה לומד ומפרש, לומד ומפרש. והיה רגיל לומר 'פירוש אין' אנו יודעים, אנו יודעים רק עברי עם טייטש, וזעצץ. כלומר שאין יודעים פנימיות הדברים, רק יודעים לפרש כל מלה וכן לפסק את המילים כראוי.

והרי יש הרבה מפרשים על הזוהר?

רק המפרשים שאמרו את הפירוש ברוח הקודש גבוה מאד. אמנם גם אחר הפירוש שלהם, עדיין אין זה הפירוש הפשוט, כי יש פשוט רמז דרוש סוד. וכתוב שאפילו שאמרו פירוש פשוט בפסוק, זה מכון לענין גבוה מאד ע"ד הסוד. כן ראיתי באיזה ספר.

אשרינו מה טוב חלקינו. בגלות כזה יש לנו ב"ה זוהר הקדוש, בזוהר דא יפקון מן גלותא, כל אחד יצא מהגלות הפרטי שלו, בלי שום ספק כלל.

ראשית דבר צריך להודות להשי"ת על שזכינו ללמוד קבלה לאחר שהדפיסו את האוצרות חיים, כי את הספר הקדוש 'עץ חיים' כתב מורנו רבי חיים ויטאל זי"ע בכונה מיוחדת שלא יהיו הדברים מסודרים, ולכן כשלומדים את הפרק החמישי של עץ חיים, צריכין כבר לדעת עשרה פרקים אחרים כדי להבינו. ועשה כן בכונה כדי שיהיה מניעה למי שאינו ראוי. רק מי שיש לו רצון חזק והוא ראוי לכך, יכנס אפילו בלי סדר עד שיתברר לו אח"כ הסדר.

אבל הקב"ה עזר לנו שיש לנו את האוצרות חיים שהוא כתוב באופן מסודר. וע"י האוצרות חיים יכולים ללמוד עץ חיים ולדעת בכל מקום היכן אני אוחז עכשיו באוצרות חיים.

אשרינו מה טוב חלקינו, זהו לימוד קדוש מאד, בפרט כשיש סדר ללמוד אוצרות חיים, זה מציל את כל המצב בכל הספר 'עץ חיים'.

פעם דברתי עם רבי מרדכי'לע מזויעה עליו השלום, וראיתי שהוא בקי בכל עץ חיים אלא שחסר לו הסדר, אמרתי לו שילמד אוצרות חיים, ליום מחר הוא שלח את נכדו לקנות את האוצרות חיים, ואחר שלמד כל הספר 'אוצרות חיים' נתן לי הודאה מיוחדת על כך.

למעשה ציווה רבי חיים ויטאל זי"ע לתלמידיו לקבוע את הספר 'אוצרות חיים' ואח"כ בקשו רשות למעלה להוציא את הספר מקברו, והוא הסכים, והוציאוהו מקברו. ובזכות זה, כל מי שרוצה ללמוד קבלה יכול לדעת את הספר ולהכנס בתורת הקבלה באופן מסודר.

צריך להודות לבורא עולם שיש לנו לימוד קדוש כזה, קודש קדשים, אשרינו מה טוב חלקינו. לא צריך לרצות להבין כלום, רק ללמוד מה שכתוב, לפרש כל מלה, זה חלקינו מכל עמלינו.

ב"ה שהלימוד הזה נתפשט ברבים... וב"ה יש היום ישיבות על לימוד הקבלה

הקרה נא לפני

צריך לדעת ולשנן תמיד ללא הרף שהבריא איננה מקרה כלל וכלל, וכל מאורעותיה אינם מקרים ח"ו. וכמו שביקש אליעזר עבד אברהם מהקב"ה: "הקרה נא לפני היום" (בראשית כד, יב) כלומר שהמקרה שלך הוא, שאתה ורק אתה, מנהיג את כל המקרים וכל הנעשה הוא רק על ידך בלבד! ועל זה ביקש "אלקי אדוני אברהם" - הקרה נא לפניי!

(א"י אמונה ותפילה, א)

עבד משכיל

יש פסוק (משלי יז) "עבד משכיל ימשול", ובמדרש (ב"ר ס, ב) מובא, מי הוא זה העבד המשכיל, זה אליעזר עבד אברהם, שהוא היה בכלל הקללה של עבד עבדים יהיה לאחיו, והשכיל לקבל על עצמו להיות עבד לאברהם אבינו, ושם הפך מעבד למלך, כמו שכתוב עליו "המשל בכל-אשר לוי" (בראשית כה, ב), ולמעשה בתחילה היה בכלל ארור, שנאמר "ארור כנען" (שם ט, כה), ורק כשהגיע ללבן הכניס ה' דיבור בפה לבן שאמר לו "בוא ברוך ה'" (שם כ, לא) ואז הפך מארור לברוך, ועל "המושל בכל אשר לוי" מובא במדרש שהיה מושל ביצרו, ועל "זקן ביתו" מובא שזיו איקוניו היה כאברהם.

ובאבות דרב נתן מובא על שמונה שחיים לעולם ואחד מהם הוא אליעזר עבד אברהם. וחיים הכוונה על שמירת הברית, כי שמירת הברית הוא החיים האמיתיים.

(א"א קדושה, מאמר ג)

אלקי הארץ

הנה הראש והראשון שהמליך את הקב"ה על הארץ, היה אברהם אבינו, כדברי רש"י (בראשית כד, יז), שלפני אברהם אבינו נקרא השי"ת רק 'אלקי השמים', חושך כבוד כזה שרר בעולם. וכשבא אברהם אבינו, הרגיל את האמונה הקדושה בעולם, עד שהקב"ה החל להקרא גם 'אלקי הארץ'.

לכן מלכותו של אברהם אבינו נשארה לעד ולנצח. ואותו ברית שכרת הקב"ה עמו שעם ישראל הממליכים את ה' יישארו לנצח - זה רק ע"י אברהם אבינו.

והעיקר מה שזכה לזה אברהם אבינו היתה בגלל ענוותנותו המופלגה, שחז"ל מונים אותו בין שלושת הענונים הגדולים שבבריא; אברהם, משה ודוד. אברהם אמר ואנכי עפר ואפר, משה אמר ונחנתו מה, דוד אמר ואנכי תולעת. וכמו שמאריך בזה בשל"ה הק' (פרשת בהעלותך דרך חיים תוכחת מוסר את טו) וז"ל: הנה שלשה ענונים היו, אברהם משה ואהרן ודוד, משה ואהרן אמרו (שמות טו, יז) "ונחנתו מה", אברהם אבינו "ואנכי עפר" (בראשית יח, כו), דוד המלך ע"ה אמר (תהלים כב, י) "ואנכי תולעת". ומשה היה עניו מכולם, כי אברהם המשיל עצמו לעפר ואפר, ודוד לתולעת, אבל משה אמר אין אנחנו כלום (שם). והנה ענין 'מכל האדם'. 'אדם' ראשי תיבות אברהם, אהרן, דוד, משה, ע"כ. ולכן בגלל שהיתה לו שלמות הענוה שאין שלמות אחריה - לכן המלכות את הקב"ה של אברהם אבינו היתה לעדי עד.

(אוסף אמרים - תורה, מאמר שני)

נצחיות

נא ידך וכו', כי היא שבועה נוראה במצוה הראשונה בעולם, וממילא צריך לומר שהיה מושל ביצרו בשלמות, והשבועה היתה שיבצע את שליחותו כראוי וכהוגן ולא יבגוד ויזלזל חלילה. לכן היה מחוייב להרבות בתפילה ולהשים בטחונו בהשי"ת לבד שרק על ידו תוכל להתבצע שליחותו בהצלחה ובשלמות, ואכן כן עשה.

"עבד אברהם אנוכי"

ואנו רואים, כי כבר בתחילת ביצוע שליחותו המעשית של אליעזר, בעת שנפגש עם היה ראשית דיבורו: "עבד אברהם אנוכי". כמה עניונו יש בזה, לכנות את עצמו 'עבד', כי הרי ביתו של אברהם אבינו היה בית של עשירות מופלגת, כי הוא היה מגדולי עשירי תבל, ואליעזר היה השר הגדול והמובחר שבכל מלכותו של אברהם (ואכן מובא שרצו להכתיר את אברהם למלך על כל העולם כולו), עם כל זה, חרף מעמדו הרם והנישא לא בוש לומר "עבד אברהם אנוכי", פתח בעניונו מופלגת אשר אליה נתלוותה כל העת תפילות ותחנונים מהשי"ת להצליח דרכו.

וגם בהמשך כשהרבה עליהם בדיבורים ובהסברים ומשא מתן, אז כאשר רק שמע שהוציאו מפייהם את התיבות "מה יצא הדבר" ונוכח כי גם הם הכירו והודו כי הכל מן השמים - מיד "ויקוד וישתחו לה", לאור הכירם בהנהגת ה' ובהשגחתו, כרע ונפל ארצה השתחוויה בפישוט ידים ורגליים, בביטול גמור להשי"ת, כאן הודו כולם ואמרו כי לא מכוחם ועוצם ידם נעשה הדבר, אלא אך ורק מה יצא הדבר: רבנו של עולם אתה הוא ה' ומידך הכל!

ובזה נסתיים תפקידו של אליעזר, באותו רגע שכולם הודו והמליכו ואמרו שהישועה באה רק מהשי"ת - הפכה רבקה לאחת מהאמהות אשר בנו את בית ישראל. כי אכן, ישועה כזאת של תפילה והתבטלות מוחלטת היא מאותן הישועות שלא חל עליהם שום כליון ונמשכין לנצח, ועל ידי זה נבנה בית ישראל לנצח...

כך עושים מופתים

בספר משמרת איתמר מובא על הפסוק "ואת המטה הזה תקח בידך אשר תעשה בו את האותות" (שמות ד, יז) - 'מטה' הוא מלשון הטיה, כריעה וכיפוף, אם רצונך לעשות 'מופתים' - קח את 'המטה', התכופך ותבטל את גדלותך כי אז תוכל לעשות אותות ומופתים. הנה נצטיינו לזכור את הנס הגדול הזה של יציאת מצרים בכל ימי חיינו, והיא ההתחלה של כל הגאולות.

(קטעים מתוך או"א, אמונה ותפילה, ח)

לכן לעתיד לבא מובטחים אנו שיהיו ישועות גדולות ונפלאות, משום שכל הישועות יתייחסו להקב"ה בעצמו, כי אז יכירו הכל במלכות השי"ת ובהנהגתו המוחלטת. ואע"פ שהם יהיו ע"י משיח צדקנו, אבל משיח בכח תפילתו יהיה לו ביטול כזה שכל הישועות והנפלאות ייקראו רק על שמו של הקב"ה העושה, וכמאמר הזה"ק 'קוב"ה אחיד ליה בידה', כלומר שהקב"ה בעצמו יפעל הכל לעיני כל...

שיחתן של עבדי אבות

אנו מוצאים אצל אליעזר עבד אברהם, שבכל עת ביצוע שליחותו הגדולה התפלל לאלקים ולא עשה דבר מבלי לבקש לאלקי אברהם,

”הקב”ה הרי איננו
מוגבל, מסור
עצמך להשי”ת
באמונה שלימה
ובביטול נכון, כי
אז תוכל להמשיך
את הישועות
הגדולות ביותר
אשר לא תעלה
על דעתך כלל
כיצד תגיע להם.”

ולכן נאמר (ב"ר ס, יא ועוד) "יפה שיחתן של עבדי אבות לפני הקב"ה", כי תמיד השיח לבו לפני השי"ת, כי ידע היטב שהוא זקוק לישועה גדולה בשליחות העומדת לפניו; הוא צריך לכוון את האשה המיוחדת בעולם ליצחק, ואשה ליצחק אבינו יש רק אחת בכל העולם כולו, כי הוא צריך לאשה כזאת שהשכינה כביכול נקראת כן, כמובא שבימי רבקה היתה השכינה נקראת רבקה, ועליו מוטלת השליחות הנוראה והגורלית הזאת, והוא מחוייב לקיים אותה בשלמות, כמו שנתבקש ע"י אדוניו אברהם אבינו, והיא שליחות של כל כלל ישראל, שעל ידה יבנה כל ישראל, לכן נשא עיניו השמימה ולא הפסיק להתפלל שיקרה ה' לפניו את האשה הראויה ושליחותו תתקיים בשלמותה כפי המצופה ע"י אברהם אבינו וע"י כל כנסת ישראל.

וכבר בתחילת השליחות נאמר עליו "המושל בכל אשר לו שים נא ידך תחת ירכי" (בראשית כד, ב), ודרשו חז"ל "המושל ביצרו", כי אילו לא היה מושל ביצרו לא היה יכול להשבע ב"שים

כך פועלים ישועות

מובא בזהר שאילו ידע האדם עד היכן אינו שוה לכולם, והכל הוא רק מהשי"ת - היה כל עיקר השתדלותו בתר קב"ה - רק אצל הקב"ה ולא שום השתדלות אחרת, כי הכל מונהג מלמעלה. ומהרה"ק החוזה מלובלין מובא, שגם אם האדם יהיה באמת שפל ונבזה, אך אם יכיר בערכו וכך יעמוד לפני הקב"ה בהכרת שפלותו, יכול לפעול את הישועות הגדולות ביותר. כי הקב"ה אינו משפיע ישועותיו בעלמא דפירודא - באלו אשר מתנתקים ח"ו ממנו ע"י גאוותם וע"י מחשבת של כוחי ועוצם ידי, כאילו יש בי משוה.

וזה הענין שרביה"ק מדבר להלן (בהמשך תורה ב) על ענין ההילולים שבתפילה, בהביאו דוקא את הפסוקים של הילול ושבח "תהלתי אחטום" "בה' הללנו" ועוד, כי חלילה לנו ח"ו להכשל בישות, תן תודה ושבח והילול לבורא העולם, ואז יהיה קיום לישועה, ולא תתלה חלילה בכוחי ועוצם ידי ח"ו.

כי הנה כאשר האדם מייחס את הישועה לעצמו, אני עשיתי ואני פעלתי זאת, אז יתבטל הדבר, כי כמו שהשי"ת הוא נצחי כן הישועה הבאה על ידו להיות נצחית, ובתנאי שהישועה לא תגרום לבטל את נצחיותה. וזה מה שאמר הכתוב "לפני שבר גאון" (משלי טז, יח) - היכן שיש גאון וגאווה, יש שבר.

הביטול מביא נצחיות

לכן הצדיקים שנתעטרו באופן מיוחד בענוותנותם ותולים הכל בהשי"ת לבד, יש קיום ונצחיות למעשיהם, כמו שכתוב אצל משה רבינו ע"ה ואצל דוד המלך ע"ה שלא שלטו שונאים במעשיהם, שמעשי ידיהם והם חיים וקיימים, לכן 'עצי שיטים עומדים' לנצח, 'שעומדים לעולם ולעולמים' (יומא עב) שהם ממעשי ידיו של משה וכן הכותל המערבי שדוד המלך הקים אותו, קיים לעד (ראה מדרש שה"ש רבה ב, כב), כי הצדיקים שהם מבוטלים להשי"ת, אזי כל מעשיהם יש בהם נצחיות.

כי באמת השי"ת יכול לעשות והוא עושה נסים בכל רגע ורגע אשר לא יאומן כי יסופר, כי הקב"ה אינו מוגבל והוא כל יכול. וכאשר האדם זקוק לישועה והוא מתחיל לחשוב בהגבלות וצמצומים שלו; איך יתכן שתהיה לי ישועה ומהיכן תצמח ישועתי אחר שהמצב הוא כה קשה ומסוכן, כי אמנם ע"י הכלים המוגבלים שלך לא תוכל להבין זאת, אבל הקב"ה הרי איננו מוגבל, מסור עצמך להשי"ת באמונה שלימה ובביטול נכון, כי אז תוכל להמשיך את הישועות הגדולות ביותר אשר לא תעלה על דעתך כלל כיצד תגיע להם.

ויצא... לשוח בשדה

ב"ה עש"ק כי תבא אלול תשל"ג ירושלם עיה"ק ת"ו בב"א

לקבל את זה ורק שעוד אחד יהיה לו לעזר, כי זה לא כל כך קל ללכת כשלושים ילדי ירושלים ליישב אותם ולהאכילם ולזמר עמם זמירות ושיקשבו לדברי החסידות והמוסר ולהתפלל עמהם, והטרדות מקודם ולאחר זה, ולא כל אחד מסוגל לזה.

רבי נתן ליבערמענטש שבא בכל יום חמישי מבני ברק לירושלים ללמד דא"ח ברבים, הוא מתמה שצריכים לבוא מבני ברק לירושלים על זה [...] כי להימסר לטובת הכלל צריכים מס"ג, כמו שאמרו בספרי (ברכה ג) בסדר וזאת הברכה "כל קדשיו בידך" (דברים לג, ג) אלו פרנסי ישראל שנותנים נפשם עליהם.

ב"ה שבכל יום חמישי אחה"צ יש מנהג קבוע לבוא לביתו של רבי לוי יצחק שליט"א לשמוע דא"ח, ובאים לזה גם מבני ברק, ורואים שדבר זה פעל הרבה חינוך טוב לצעירי האברכים.

ואסיים בברכת כתיבה וחתומה טובה לשנה טובה ומאושרת ומבורכת בבריאות וחיים ושמחה והרחבת הדעת מבני ובנותיו ומתלמידיו וממקורביו וגם ממנו בעצמו מגופו ומנר"ג לעדי עד. ונוכח לביאת גואל צדק והרמת קרן מלכותו יתברך, תורתו וצדיקו ועמו ואנו בכלל.

הדו"ש ובריאותו והצלחתו בלונ"ח

יעקב מאיר שכטער

לכבוד ידיד נפשי וידיד עליון הרה"צ צבי יוסף וואסילסקי שליט"א ושלמיה ישגא לחדא. עם כל אשר אתו ועמו ה' עמהם לעולם יחיו ויתענגו על רוב עוז ושלום.

אחרי דרך מבוא הברכה והשלום ומאווה לשמוע ולהשמיע אך חסד וטוב.

הגיעני מכתבו בסדר המשלוח של חודש אלול והוטב לי הסדר הנאה, יישר כחכם. ומה שביקש שהסכומים המסומנים אמסור בעצמי וכו', אעשה כדברו בעז"ה ובל"נ.

בענין השיעורי ערב של רבי נחמן בורשטיין שליט"א [וצ"ל], טוב שכבודו בעצמו יתכתב אתו בקשר לזה... ואני אחת ידעתי כי אברך כזה מסוגל להיות משפיע חשוב להצעירים, כי לדעתי הוא מהיחידים שיודעים כל השיחות והסיפורים מהדור הקודם, כי הוא קיבל הרבה מאד מרבי לוי יצחק שליט"א [וצ"ל] ועוד מהרה"צ ר' אברהם שטערנהארץ וצ"ל, בהיותו מתאכסן תמיד (בשנותיו האחרונות) בבית הוריו שליט"א [וצ"ל].

תאמינו לי שבכל מוצש"ק אני עוזב את ביתי עד חצי הלילה למען מסיבת המלוה מלכה עם הצעירים, ואח"כ אני הולך אתם יחד לשוח בשדה, וזה אצלי מס"ג, ובדוחק גדול אני משיג לפעמים מי שימלא מקומי... יש לי בחור חשוב מאד שרוצה

נפשות חסידי | סיפורים ולקחיהם מאת מור"ר שליט"א

ל'עמוד' התפילה, וניגש להתפלל. כמוכן תפילתו היתה בשברון לב גדול מאד.

במוצאי יום הקדוש גילה הבעש"ט את סיבת התנהגותו המוזרה לרבי וואלף, כי ראה שיש קטרוג גדול על כלל ישראל, ורק ע"י שהתפלל רבי וואלף בשברון לב, נמתק הדין ונקרע רוע גזר הדין, לכן לא היתה לו ברירה אחרת אלא לצעוק עליו כדי לשבר את רוחו וע"י להמשיך המתקה לכלל ישראל.

כי לעומת מידת גסות הרוח רח"ל, אשר מעוררת כל הדינים, ה' ירחם. אזי סגולת שפלות רוח, גדולה מאד - מידה טובה מרובה - שבכחה לבטל כל הגזירות ולהמתק כל הדינים מעל כל אחד בפרטיות ומעל כל ישראל בכלליות.

בספר 'שבחי הבעל שם טוב' (שרבינו הק הסכים באמיתת הספר עיין ליקריה פסח ז אות ג וכן הרה"ק בעל התניא, מלבד מכמה סיפורים אשר לא נכתבו בדיוק - עיין מוכבי אור חלק אנשי מוהר"ן) מובא, כי פעם אחת ביום הקדוש לפני נעילה, ותלמידו הקדוש רבי וואלף קיצעס וצ"ל היה צריך להתפלל לפני התיבה.

ובטרם ניגש להתפלל התחיל רבינו הבעל שם טוב ז"ע לצעוק עליו ולהשפילו, ורוחו של רבי וואלף נשברה לשברי שברים, עד כדי כך שעמד מלכת ולא ידע אם ירד להתפלל לפני התיבה או לא, מגודל השפלות שנשפל ע"י קפידתו של הבעל שם טוב עליו. עד שלבסוף אמר לו הבעל שם טוב: 'נו גיי שוין צו צום עמוד' [גש כבר

מאוד
הי
שפל
רוח

ניצוץ אחד! | ניצוץ קודש ממאמרי ומכתבי מורינו שליט"א

מדרך הרע
לסתום
את הלב
מלראות
את חסדי ה'
הממלאים
את העולם